

Arrest

nr. 130 280 van 29 september 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 23 april 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd aan verzoekster ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, geboren te Paramaribo op (...) 1975. Zij kwam op een ongekend tijdstip het Belgische Rijk binnen.

Op 18 november 2011 werd verzoekster aangetroffen in illegaal verblijf. Op dezelfde dag werd een bevel om het grondgebied te verlaten genomen en betekend aan verzoekster.

Op 7 februari 2013 legde verzoekster een verklaring wettelijke samenwoning af met dhr. D. S.

Op 13 juni 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie wederom bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster. Deze beslissing werd haar op 24 juni 2013 betekend.

Op 27 juni 2013 diende verzoekster een aanvraag in tot verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, met name als partner in een duurzame relatie met een Nederlandse onderdaan.

Op 30 september 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd op dezelfde dag aan verzoekster betekend.

Op 24 oktober 2013 diende verzoekster een tweede aanvraag in tot verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger.

Op 23 april 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd op dezelfde dag aan verzoekster betekend. Het betreft de thans bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de middelen samen besproken.

3.1.1. Ter adstruering van de middelen zet verzoekster het volgende uiteen:

“Dat evenwel uit de bijgebrachte stukken vooreerst duidelijk blijkt dat verzoekster thans reeds meer dan twee jaar een relatie onderhoudt met de Heer D.;

Dat uit de voorgelegde bewijsstukken inderdaad onomstotelijk blijkt dat verzoekster en de Heer D. een langdurige relatie met elkaar onderhouden waarin zij elkaar minstens drie maal hebben ontmoet en dit voor een periode van ten minste 45 dagen en reeds enige tijd op hetzelfde adres woonachtig zijn;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van haar beslissing dan ook alle voorgelegde documenten in combinatie met elkaar dient te beoordelen;

Dat immers uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster de Heer D. meer dan 3 maal heeft ontmoet over een periode van 45 dagen en reeds minstens twee jaar een relatie onderhoudt;

Dat verzoekster uiteraard niet van iedere dag van haar verblijf bij de Heer D. een document of bewijsstuk kan voorleggen, wat evenmin, gelet op onredelijkheid, van verzoekster kan verwacht worden;

Dat verzoekster zich bovendien de terechte vraag stelt welke bewijsstukken er volgens de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie dan wel dienen te worden voorgelegd, indien zelfs de voorgelegde stukken niet worden aanvaard;

Hoe kan men dan immers verder nog bewijzen dat men elkaar heeft ontmoet en er een relatie bestaat, indien de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid in dergelijke mate optreedt?

Dat het criterium “dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen”, door de redenering van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook totaal ondermijnd en uitgehold wordt;

Dat verzoekster en de Heer D. verder eveneens meer dan één jaar ononderbroken op hetzelfde adres woonachtig zijn;

Dat voorafgaand aan de aflegging van de verklaring tot wettelijke samenwoning, er immers 3 maal een woonstcontrole werd uitgevoerd, hetgeen zal blijken uit het woonstverslag, hetgeen de wijkagent aan de gemeentediensten overhandigde;

Dat deze woonstcontroles reeds dateren van februari 2013, waarbij er werd vastgesteld dat verzoekster daadwerkelijk bij de Heer D. verbleef!

Dat, nu de bestreden beslissing werd getroffen op 23 april 2014, verzoekster en de Heer D. op het ogenblik van het nemen van de beslissing dan ook reeds meer dan één jaar, ononderbroken op hetzelfde adres samenleefden;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen dan ook niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

(...)

Dat in het artikel 40 bis §2,2°, waarnaar de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid in de bestreden beslissing verwijst, als criterium „het één jaar ononderbroken op eenzelfde adres samenleven“ werd opgenomen;

Dat voorafgaand aan de aflegging van de verklaring tot wettelijke samenwoning, er 3 maal een woonstcontrole werd uitgevoerd, hetgeen zal blijken uit het woonstverslag, hetgeen de wijkagent aan de gemeentediensten te Mol overhandigde;

Dat deze woonstcontroles reeds dateren van februari 2013, waarbij er werd vastgesteld dat verzoekster daadwerkelijk bij de Heer D. verbleef!

Dat, nu de bestreden beslissing werd getroffen op 23 april 2014, verzoekster en de Heer D. op het ogenblik van het nemen van de beslissing dan ook reeds meer dan één jaar, ononderbroken op hetzelfde adres samenleefden;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, stellende dat bij nazicht van het rijksregister niet blijkt dat zij meer dan één jaar op hetzelfde adres stonden ingeschreven, dan ook een voorwaarde aan het voormelde artikel toevoegt;

Dat samenleven immers als voldoende dient te worden beschouwd en er niet noodzakelijk gedurende één jaar een inschrijving op het zelfde adres dient te worden voorgelegd;

Dat artikel 40bis van de Wet van 15.12.1980 dan ook werd geschonden;”

3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen op te nemen en dit op afdoende wijze.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), gesteld dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Hierbij wordt aangegeven dat verzoekster niet heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te onderhouden met haar partner, nu niet werd aangetoond dat zij ofwel reeds één jaar onafgebroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag ofwel elkaar reeds twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en elkaar drie maal hebben ontmoet, waarbij deze ontmoetingen ten minste vijfenveertig dagen omvatten ofwel een gemeenschappelijk kind hebben. Hierbij wordt telkens *in concreto* ingegaan op de door verzoekster aangebrachte stukken en toegelicht waarom deze niet

volstaan als bewijs van een duurzame en stabiele relatie zoals bedoeld in artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. *In casu* houdt een onderzoek naar de materiële motiveringsplicht eveneens een onderzoek naar artikel 40bis van de vreemdelingenwet in.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Op 27 juni 2013 dient verzoekster een aanvraag in tot verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, met name als partner van een duurzame relatie met een Nederlandse onderdaan.

Artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de vreemdelingenwet voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de vreemdeling die partner is van een EU-onderdaan, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de EU-onderdaan een, overeenkomstig de wet, geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

- “- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”*

In casu weigert de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om toelating tot verblijf omwille van het gegeven dat verzoekster niet heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te onderhouden met haar partner, nu niet werd aangetoond dat zij ofwel reeds één jaar onafgebroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag ofwel elkaar reeds twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en elkaar drie maal hebben ontmoet, waarbij deze ontmoetingen ten minste vijfenveertig dagen omvatten ofwel een gemeenschappelijk kind hebben.

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie ligt bij de aanvrager. Anders dan verzoekster voorhoudt, is het niet de datum waarop de bestreden beslissing wordt genomen, doch de datum van de aanvraag het vertrekpunt voor de berekening van de termijn van hetzij één jaar, hetzij twee jaar, zoals bedoeld in voormeld artikel 40bis. Nu de voorwaarde van één jaar onafgebroken samenwoont dient te worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag om toelating tot verblijf – *in casu* 24 oktober 2013 – blijkt dan ook niet dat verweerder ten onrechte vaststelde dat niet is voldaan aan deze voorwaarde, waar verzoekster zelf aangeeft dat zij *“thans” “bij het nemen van de bestreden beslissing”* één jaar ononderbroken op hetzelfde adres wonen. De verwijzing naar de woonstcontroles die plaatsvonden in februari 2013 doen geen afbreuk aan de vaststelling dat een onafgebroken samenwoont van één jaar voor de datum van de indiening van de aanvraag niet is aangetoond gezien hiertoe een samenwoont dient te worden aangetoond vanaf 24 oktober 2012. De verwijzing naar enkele e-mails van mei 2012 toont evenmin aan dat op het ogenblik van de aanvraag verzoekster en haar partner sinds twee jaar een relatie onderhielden voorafgaand aan de aanvraag, met name sinds oktober 2011. Bovendien valt uit de inhoud van deze e-mails niet af te

leiden dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet blijkt niet.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). De Raad stelt vast, in het kader van zijn wettigheidstoezicht, dat de gemachtigde in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling is gekomen en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU